

діяльністю правоохоронних органів.

По-четверте, як впливає із аналізу ситуації, однією з найважливіших проблем правоохоронної реформи має бути гуманізація мислення та правової свідомості поліцейських. Труднощі вирішення цієї проблеми, на мою думку, були пов'язані з тим фактом, що професійна діяльність працівників міліції щодо протидії злочинності та правопорушенням, схильна до каральних, силових методів, а тому, доволі часто, призводила до певних деформацій свідомості, відтворення негативістського ставлення до ідеології захисту міліцією прав людини.

Та зараз це змінилось. Не всі громадяни нашої держави ставляться з повагою до поліції, багато хто не вірить в реформу, але вона очевидна. Найбільш негативно реагують люди похилого віку. Та з часом ситуація зміниться, адже реформа поліції була зовсім недавно. Багато молоді зараз йде до поліції, для того, щоб боротися за справедливість і це дає добрий результат.

Література

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ір- пінь: ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.
2. Сливка С. Професійна культура юристів / Степан Сливка // Міжнародна поліцейська енциклопедія: [у 10 т.] / відп. ред. Ю.І. Римаренко, Ю.Ю. Кондратьєв, В.Я. Тацій, Ю.С. Шем- шученко. – К.: Вид. дім «Ін Юре», 2003. – Т.1. – С. 907.

Василина Олег Миколайович,

студент 1 курсу
юридичного факультету

Науковий керівник –
доцент кафедри філософії та
політології факультету
економіко-правової безпеки,
кандидат філософських наук, доцент

Стояцька Г.М.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Найбільш просте, безпосереднє, інтуїтивно очевидне і разом з тим цілком осмислене визначення громадянського суспільства є визначення, що належить відомому філософу і антропологу Ернесту Геллнеру: «сукупність різних неурядових інститутів достатньо сильних, щоб слугувати протиположною

державі і, не зважаючи йому, виконувати роль миротворця і арбітра між основними групами інтересів, стримуючи його прагнення до домінації і атомізації решти суспільства» [1, с.15]. При цьому Геллнер не заперечує важливої ролі неурядових організацій, оскільки говорить про «громадянське суспільство», що це фактично «інститути, які протистоять державі, і в кінцевому рахунку перетворюють державу з господаря в слугу суспільства» [1, с.138].

Побудувати громадянське суспільство в Україні досить не просте завдання, на це впливає низка факторів, частина населення України просто зневірилась і вважає що нічого не змінити і винні в цьому усі окрім них, друга частина прагне повернути тоталітарний тобто радянський режим, знаходячи якісь непереконаливі аргументи чому це так потрібно, але у той же час в Україні є і активна частина населення яка покладається тільки на себе і розуміє, що якщо вони хочуть щось змінити, вони мають зробити це самі: так було під час помаранчевій революції 2004 року і під час революції гідності 2013-2014 років. Активна частина людей зрозуміла свою силу і те що у своїй державі влада це її громадяни, і політики повинні працювати не на задоволення власних інтересів, а заради громадян своєї країни.

На сьогоднішній день в Україні, рівень довіри до влади катастрофічно низький. Згідно з останніми дослідженнями Центру Разумкова, Президенту України довіряють 22% громадян, не довіряють – 71,9%. Уряду довіряють 12,8%, не довіряють - 81,9%, Національному банку – відповідно 11,7% і 81,5%, Верховній Раді – відповідно 9% і 86,6%, прокуратурі – відповідно 9,5% і 83,3%, судам – відповідно 7% і 86,6%.

Довіру до державного апарату (чиновників) висловили 7,9% опитаних, не довіряють – 87%. Дане дослідження проведене соціологічною службою Центру Разумкова з 21 по 26 квітня 2017 року серед 2018 респондентів віком від 18 років у всіх регіонах України за винятком окупованих територій. Теоретична похибка вибірки (без врахування дизайн-ефекту) не перевищує 2,3% з імовірністю 0,95. І такі результати важко назвати необ'єктивними, тому що відсоток виконаних владою обіцянок буде навіть нижчий за відсоток людей які цій владі довіряють, перед виборами 2014 року Петро Порошенко обіцяв закінчити АТО за два тижні, а насправді ми бачимо що війна на сході триває вже чотири роки, забираючи життя все більшої і більшої кількості людей.

Якщо говорити про останні новини, то можна виділити те, що новим головою НАЗК (Національна агенція з питань запобігання корупції) [3] став Олександр Мангул син депутата верховної ради третього скликання Анатолія Мангула, з травня 2015 по лютий 2018 він працював главою Мелітопольської районної державної адміністрації Запорізької області. І на цю посаду його призначав саме Петро Порошенко. Більш того, Мангул керував місцевим відділенням президентської партії БПП, а на місцевих виборах восени 2015 року очолював список партії до районної ради [4]. Зрештою, не можна робити поспішних висновків і варто подивитись, як впорається новий голова

НАЗК із ситуацією. Рівень недовіри до влади буде низьким доти, доки влада не почне працювати заради задоволення потреб і інтересів громадян, а поки що ми бачимо що законопроекти приймаються на користь чиновників, на посади ставлять своїх людей, або родичів, такі «соціальні ліфти» не приведуть країну до оптимістичного шляху розвитку.

Гегель виділяв кілька принципів, які задають і визначають формування, існування та розвиток громадянського суспільства. Це приватна власність, особиста свобода, публічність і загальна обізнаність, вільну її громадську думку, а також справедливі і суворо дотримувані закони [5, §188.]. Пропоную порівняти принципи Гегеля і ситуацію в Україні, якщо говорити про приватну власність в Україні, то вона як і в інших державах - республіках колишнього СРСР, має незначну питому вагу в економічному житті. І хоч у процесі приватизації вона зростатиме, проте, враховуючи економічні та історичні умови розвитку України, ця форма власності навряд чи матиме найближчим часом вирішальне значення і зможе стати основою господарювання. [6, § 4].

Другий принцип, який виділяє Г.Гегель – це особиста свобода, громадянські права і свободи людини та громадянина становлять основу правового статусу, вони закріплені в найбільшій кількості статей Конституції України, тобто проблем у цьому питанні значно менше ніж в інших.

Третій принцип – публічність і загальна обізнаність, публічність влади в Україні на мою думку знаходиться не на тому рівні розвитку якого потребує громадянське суспільство.

Четвертий принцип – принцип справедливості і суворого дотримання законів. Справедливість законів можна ставити під сумнів і дискутувати на цю тему довгий час, так і не прийшовши до висновку, а от те що закон писаний не для всіх в нашій країні, нажаль ми можемо сказати точно, корумпованість виконавчої і судової влади, призводить до недоторканості деяких правопорушників.

Якщо підсумувати, то можна дійти висновку що попри всі проблеми в нашій державі, не потрібно складати руки і чекати покращення, потрібно самим покращувати ситуацію в країні, у нас є досвід країн Європи залишається тільки питання яке я залишу без відповіді, а чи є в нас бажання побудувати громадянське суспільство, чи якщо для цього щось потрібно робити, то і нинішня ситуація всіх влаштовує?

Література

1. Геллнер Е. Условия свободы: Гражданское общество и его исторические соперники = Conditions of Liberty: civil society and its rivals. М., 2004.
2. URL: <http://razumkov.org.ua>.
3. URL: <https://www.state.gov/r/pa/prs/ps/2018/03/279671.htm>.
4. URL: <http://www.bbc.com/ukrainian/features-russian-43573210>.
5. Гегель Г. В. Ф. Философия права. URL: https://royallib.com/read/gegel_georg_vilhelm_fridrih/filosofiya_prava.html#0.
6. Щербина В. С. Господарське право. Київ, Юрінком Інтер, 2013.